

Évközi 27. vasárnap – 2014. október 5. – A év

Az ördög nagy élvezettel vezette körbe újonnan bejutott „kuncsaftját” a pokol bugyraiban. Az új jövevény persze korántsem élvezte annyira! Szörnyűbbnél szörnyűbb, borzasztóbbnál borzasztóbb termék és csarnokok követték egymást, ahol az elkárhozottaknak a legválogatottabb kínzásokat kellett kiállniuk. Iszonyatos sikoltozások, ordítások hallatszottak mindenfelől. Azonban sehonnan sem szűrődött ki olyan kétségbeesett sírás, olyan fájdalmas jajgatás, mint abból a jókora tereméből, aminek ajtajára ez volt írva: „A pokol mozija”. A szerencsétlen ember remegve kérdezte az ördögöt: „Ugyan miféle szörnyű jeleneteket vetíthetnek itt, ha ennyire gyötrelmes még a látványa is?” Az ördög éktelen röhögéssel válaszolt: „Itt csak egyetlen, soha véget nem érő filmet vetítünk mindenkinek naponta több órán át, ami azonban minden elkárhozott számára más és más. A címe ez: *Aki lehettem volna*. Nincs annál kínzóbb a pokolban szenvedők számára, mint amikor szembesülniük kell azzal, hogy milyen végtelenül boldog jövő várt volna rájuk, ha nem ránk hallgatnak, hanem Isten követéire!”

A szőlőskertéről szóló megindító izaiási látomás egy szörnyű polémiát vetít elénk. Részben leírja valakinek a végtelen, minden lehetségest megragadó szeretetét, aki többé, jobbá, boldogabbá akarja tenni azt, akit szeret. Részben pedig leírja annak közömbösségét, elutasító szeretetlenségét, aki nem hajlandó élni a felajánlott szeretettel. Isten a szőlősgazda, Aki mindent megtesz dédelgetett szőlőskertjéért. Amit pedig Isten tehet, az nem kevés! Az valóban a minden. A szőlőskert pedig az ő népe: azoknak a gyülekezete, akik nem hajlandók észrevenni sem azt a sok áldozatot, azt a nagy odaadást, ami állandóan árad feléjük Isten szívéből. Édes és finom szőlőt teremhetnének, de csak keserű és értéktelen vadhajtásokat hoznak. Mi lesz ennek a következménye? Az, hogy azzá lesznek, ami korábban is voltak: műveletlen, metszetlen, vadállatok rágta parlaggá, értéktelen, köves földdarabbá. Pedig lehetek volna gyönyörű, termékeny szőlőskertté, mindenki örömevé!

Nagyon sokan gondolják úgy, hogy az ember valójában semmit nem veszít azzal, ha nem válaszol hittel Isten hívására. Semmit nem veszít azzal, ha elutasítja a szentségeket. Vannak persze, akik úgy érzik, szükségük van Istenre, hitre, vallási eseményekre, egyházra: jó, akkor ők éljenek úgy! Azonban nehogy már ne lehessen megenni ezek nélkül? Milyen sokan egész jól elvannak úgy, hogy nem imádkoznak, a lábukat se teszik be a templomba, nincsenek megkeresztelve, nem lesznek elsőáldozók, bérmálkozók! Végül is tényleg: mire való ez az egész? Mi haszna lesz belőle az embernek? Annyi minden más, ennél fontosabb, hasznosabb dologgal tölthetjük, sőt már töltjük is az időnket! Csakhogy aki így beszél, vajon szembesült-e már figyelmesen azzal, hogy a hit, a valóban őszintén megélt és gyakorolt hit milyen nagyszerű minőségi változásokat hozott egyes emberek életébe! Hogy milyen csodálatra méltóan szép, vonzó tettekre, kapcsolatokra hangolta őket? Mekkora fájdalmakat, megpróbáltatásokat tudtak elviselni türelemmel? Vajon átgondolta-e ezek alapján, hogy már itt a földi életben milyen csodálatos ajándék az Istennel való bensőséges közösség, és az az életmód, ami ebből kegyelmi ajándékként fakad? Persze, persze hogy lehet élni itt a földön Isten és az Ő kegyelmi ajándékai nélkül is! De ez az élet a parlaggá lett föld élete, a köves talajé, ami nem értéktelen ugyan, de hírül nem hoz olyan szép és értékes gyümölcsöt, mint a megművelt, öntözött kert.

Vajon ismeretlen lenne – főleg idősebb emberek számára – az a rendkívül fájdalmas érzés, amit az ördög filmjének címe sugall: *Aki lehettem volna...*? Nem szembesülünk-e már itt ebben a világban azzal, hogy mennyi mindent elmulasztottunk, elrontottunk, s ugyanakkor mennyi olyan dolgot műveltünk, aminek hosszabb távon nem volt semmi igazi haszna, boldogító értelme? Bizony, ismerős mindnyájunknak többé-kevésbé ez a valóban pokoli érzés. A mai szentírási részek arra indítanak minket, hogy válaszoljunk hittel, szeretettel Isten

Kiskunhalasi Főplébánia

Szent Imre utca 14.

www.halasplebania.hu

Római Katolikus Főplébánia

átalakító, széppé tevő meghívására, munkálkodására, s legyünk partnerek annak az értékebb gyümölcsnek a megtermésében, amiért Ő már mindent megtett a maga részéről!